

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE COLLECTOR

Copyright © 2014 by Nora Roberts

First published by G. P. Putnam's Sons

Translation rights arranged by PLIMA d.o.o.

All rights reserved

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01541-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Kutija za snove

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*U znak sećanja na moju majku,
koja je sakupljala sve i svašta,*

*i na mog oca,
koji je uvek pravio mesta.*

Prvi deo

Gde god okačim šešir, tu mi je dom.
Džoni Merse

1

Mislila je da nikad neće otići. Klijenti, naročito novi, imali su običaj da oklevaju i teraju mak na konac, neprestano verglajući ista uputstva, ponavljajući iste opaske i kontakt podatke, pre nego što konačno izmarširaju na vrata. Doduše, mogla je da ih razume jer je bila svesna da su ti ljudi, čim bi prošli kroz vrata, prepuštali svoj dom i svoju imovinu, a u ovom slučaju i svog mačka, tuđoj brizi.

Kao njihova kućepaziteljka, Lajla Emerson svojski se trudila da ih na put pošalje bezbrižne, u uverenju da svoj dom ostavljaju u sigurnim rukama.

Naredne tri nedelje, dok Džejson i Mejsi Kilderbrand budu uživali na jugu Francuske s porodicom i prijateljima, Lajla će boraviti u njihovom božanstvenom stanu u Čelsiju, zalivati njihove biljke, hraniti, pojititi i zabavljati njihovog mačka, primati njihovu poštu – i prosleđivati im sve što je važno.

Održavaće Mejsin prelepi vrt na terasi, ugađati mačku, primati poruke i svojim prisustvom odvrćati lopove i provalnike.

Dok to bude radila, svim srcem će uživati u njujorškom otmenom stambenom bloku London teras, baš kao što je donedavno uživala u onom šarmantnom stanu u Rimu – gde je za mali dodatni honorar okrećila i kuhinju – i u ogromnoj kući u Bruklinu, gde su joj društvo pravili živahni zlatni retriever, sladak i već prilično vremešan, bostonski terijer i akvarijum pun šarenih tropskih ribica.

Za šest godina, koliko je radila kao profesionalna kućepaziteljka, Lajla je dobro upoznala Njujork, a u poslednje četiri videla je i druge krajeve sveta.

Fin posao, kad uspete da ga dobijete, pomislila je, a njoj je to neosporno išlo od ruke.

„Hajde, Tomase“, reče skliznuvši šakom preko mačkovog izduženog glatkog tela, od glave ka repu. „Treba da se raspakujemo.“

Volela je tu početnu fazu, kad bi se doselila na sasvim novo mesto, a pošto je stan bio dovoljno prostran da ima i gostinsku spavaću sobu, odmah je raspakovala prvi od dva kofera, ubacujući odeću u veliku komodu s ogledalom i kačeći vešalice u ogroman besprekorno sređeni plakar. Njeni poslodavci upozorili su je da će Tomas verovatno insistirati da spava zajedno s njom, ali to joj nije smetalo. Takođe joj je bilo drago što je na noćnom stočiću zatekla buket ljupkih frezija – verovatno od Mejsi.

Lajla je pridavala veliki značaj malim gestovima pažnje, volela je i da daje i da dobija.

Rešila je da što pre iskoristi novostečenu privilegiju u vidu raskošnog kupatila s ogromnom tuš-kabinom i dubokim džakuzijem s mlaznicama za hidromasažu.

„Nikad ne propuštaj, ali i ne zloupotrebljavaj dodatne pogodnosti“, rekla je Tomasu dok je raspakivala toaletni pribor.

Pošto se u ta dva kofera nalazilo skoro sve što je posedovala, pažljivo je rasporedila stvari onako kako joj je najviše odgovaralo.

Nakon kratkog premišljanja, rešila je da svoju privremenu kancelariju smesti u trpezariju, spustivši laptop na mesto odakle je imala savršen pogled na Njujork. U nekom manjem stanu mogla bi da radi i u spavaćoj sobi, ali pošto je imala toliko prostora, bila bi šteta da ga ne iskoristi.

Od svojih poslodavaca dobila je iscrpna uputstva za upotrebu kuhinjskih aparata, daljinskih upravljača, sigurnosnih uređaja – u stanu se nalazio zadivljujući asortiman ultramodernih izuma, koji su godili njenoj štreberskoj duši.

U kuhinji je zatekla flašu vina, ljupku činiju punu svežeg voća, bogat izbor skupih sireva i poruku ispisanu na papiru s Mejsinim monogramom.

*Prijatan boravak u našem domu!
Džejson, Mejsi i Tomas*

Baš slatko, pomisli, rešena da uživa u apsolutno svakom trenutku.

Otvorila je vino, nasula ga u čašu, otpila gutljaj i zadovoljno klimnula. Zgrabivši svoj dvogled, ponela je čašu na terasu, da uživa u veličanstvenom pogledu.

Njeni klijenti su odlično iskoristili prostor, zaključila je. Par mekih udobnih stolica, klupa od grubo obrađenog kamena, stakleni sto – plus saksije pune bujnog cveća, stabljike iskićene ljupkim plodovima čeri paradajza i aromatično bilje kojim je, kako joj je Mejsi rekla, mogla slobodno da se posluži.

Spustila se na stolicu držeći Tomasa na krilu, pijuckajući vino i gladeći svilenkasto mačje krzno.

Kutija za snove

„Kladim se da često sede ovde pijuckajući vino ili kafu. Deluju kao srećan par. Stan odiše prijatnom atmosferom. To se odmah vidi.“ Zagolicala je Tomasa ispod brade i njegove svetlozelene oči odmah poprимиše sanjalački izgled. „Znaš, macane, Mejsi će u prvo vreme često zvati i slati mejlove pa ćeš morati malo da mi poziraš, kako bih joj poslala tvoje slike i uverila je da ti je sve potaman.“

Spustivši čašu sa strane, podigla je dvogled da osmotri okolne zgrade. Stambeni kompleks zauzimao je čitav blok, što joj je pružalo priliku da zaviri u tuđe živote.

Lajla je bila očarana tuđim životima.

Spazila je ženu koja je delovala kao njena vršnjakinja, u maloj crnoj haljini, koja je besprekorno prijanjala uz visoko i manekenski vitko telo. Žena je nervozno marširala po sobi pričajući mobilnim. Ne izgleda srećno, zaključi. Otkazan ljubavni sastanak. Taj tip joj sigurno objašnjava kako mora duže da ostane na poslu – Lajla je već počela da razvija scenario u glavi – a ona je toga već sita.

Dva sprata iznad, dva para sedela su u dnevnoj sobi – zidovi prekriveni umetničkim delima, otmen moderan nameštaj – smejući se nad čašama u kojima se nalazilo nešto što je ličilo na martini.

Očigledno nisu voleli letnju žegu, za razliku od nje i Tomasa, inače bi sedeli napolju, na svojoj maloj terasi.

Stari prijatelji, prođe joj kroz glavu, koji se često druže, možda čak zajedno idu i na odmore.

Na sledećem prozoru ušla je u svet u kome se jedan dečkić valjao po podu s belim štenetom. Njihova nesputana radost fijuknu kroz vazduh, pravo ka njoj, nateravši je da prasne u smeh.

„Mališa je čitavu večnost želeo da dobije štene – s obzirom na njegov uzrast, verovatno nekoliko meseci – pa su roditelji danas rešili da ga iznenade. Zauvek će pamtili taj dan, a onda će, kad poraste, jednog dana i sâm prirediti isto iznenađenje svom sinu ili kćerki.“

Završivši posmatranje tom blaženom opaskom, Lajla spusti dvogled. „Dobro, Tomase, sad treba da prionemo na posao. Znam, znam...“, nastavi spustivši mačka na pod i uzevši dopola ispijenu čašu sa vinom. „Većina ljudi završava s poslom, bar za danas, i sad će izaći na večeru, da se nađu s prijateljima, ili će, poput one opako zgodne plavuše u maloj crnoj haljini, ostati kod kuće da se grizu što ih je neko ispalio. Ali vidiš...“ Sačekala je da se mačor lenjo vrati u stan. „Stvar je u tome što ja sama određujem svoje radno vreme. To je jedna od glavnih privilegija mog posla.“

Odabrala je jednu lopticu iz korpe s mačjim igračkama, koja je stajala u kuhinjskom plakaru, i zakotrljala je preko poda.

Tomas se momentalno obruši na lopticu, udarajući je šapom i jurcajući po sobi.

„Da sam mačka“, promrmlja Lajla, „i ja bih odlepila za tom igračkom.“

Zadovoljna što je zabavila Tomasa, uzela je daljinski da pronade odgovarajuću muziku. Pre toga je savesno pribeležila prethodno podešenu stanicu, kako bi Kilderbrandove, kad se vrate kući, dočekala uobičajena muzika. Prebacila se sa džeza na savremeni pop.

Čuvanje tuđih kuća pružalo joj je smeštaj, zabavu, čak i avanturu, ali joj je pisanje omogućavalo da podmiri glavne životne troškove. Zahvaljujući statusu slobodne spisateljice – i povremenom konobarisanju – uspjela je da se održi na površini prve dve godine po preseljenju u Njujork. Kad se upustila u kućepaziteljski biznis, isprva čineći uslugu prijateljima, i prijateljima svojih prijatelja, najzad je dobila dovoljno vremena i pravu šansu da se posveti svom romanu.

Potom je – pukom srećom ili čudesnim sticajem okolnosti – bila angažovana da pričuva kuću jednog urednika, koji je pokazao zanimanje za njeno delo. *Pun mesec*, njen roman prvenac, prošao je sasvim pristojno. Naravno, nije se probio na listu bestselera, ali dobro se prodavao i stekao finu legiju sledbenika uzrasta između četrnaest i osamnaest godina, što je i bila njena ciljna grupa. Drugi roman trebalo je da izađe u oktobru i već je držala palčeve.

Ali sada je morala da se fokusira na treću knjigu svog serijala.

Brzim pokretom smotala je dugu smeđu kosu u punđu i prikačila je glomaznom štipaljkom od kornjačevine. Dok je Tomas ushićeno jurcao za lopticom, sela je za sto s pola čaše vina, visokom čašom ledene vode i muzikom koju je, kako je zamišljala, slušala njena glavna junakinja Kejli.

Kao učenica završnog razreda srednje škole, Kejli je prolazila kroz tipične uspone i padove tog životnog doba – boreći se s romantičnim dilemama, domaćim zadacima, pakosnim drugaricama, lokalnim mangupima, školskim ujdurmama, srceparajućim epizodama i trijumfima koji karakterišu kratke i burne gimnazijske godine.

Bio je to džombast put, naročito za devojkicu koja je došla sa strane – kao što je bilo opisano u prvoj knjizi. I naravno, još džombastiji ako se ima u vidu da je Kejli poticala iz porodice vukodlaka.

S obzirom na takvo poreklo, Lajlijoj junakinji nije bilo nimalo lako da završi školski projekat ili da ode na proslavu mature dok se na nebu pomalja pun mesec.

Kutija za snove

Sada, u trećem nastavku, Kejli i njena porodica našli su se usred rata s rivalskim čoporom, čiji pripadnici su napadali ljude. Možda previše krvožedno za mlađe čitaoce, pomisli Lajla, ali zaplet je neminovno vodio u tom pravcu. Nije moglo biti drugačije.

Nastavila je pripovest tamo gde je stala, kad je Kejli morala da se nosi sa izdajom dečka u koga je, kako je verovala, bila zaljubljena, prekoračenim rokom za predaju eseja o Napoleonovim ratovima i činjenicom da ju je njena lepa plavokosa suparnica, i zakleta dušmanka, zaključala u školskoj laboratoriji.

Mesec je trebalo da izađe za dvadesetak minuta, baš u vreme kad će članovi naučne sekcije početi da pristižu na sastanak.

Morala je da pobeogne odatle pre nego što počne transformacija.

Lajla zaroni u priču, radosno se uvlačeći u Kejlinu kožu, obuzeta strahom od razotkrivanja, bolom slomljenog srca i besom zbog smicalica svoje ljute suparnice Saše, predvodnice navijačica, školske kraljice i (doslovno) žderačice muškaraca.

Kada je Kejli najzad uspela da se za dlaku izvuče iz škripca, uz pomoć dimne bombe koja je alarmirala zamenika direktora – još jedan trn u Kejlinom oku – koji joj je održao čestitu bukvicu i kaznio produženom nastavom, ali i poslao kući u poslednji čas, baš pre nego što će zastrašujuća transformacija početi, Lajla je shvatila da je nad laptopom provela već puna tri sata.

Zadovoljna učinkom, izronila je iz priče i osvrnula se oko sebe.

Iscrpljen od igre, Tomas je sklupčano ležao na stolici pored nje, a gradska svetla žmirkala su i treperila s druge strane prozora.

Držeći se preciznih uputstava, spremila je večeru za Tomasa. Dok je mačak jeo, uzela je svoju višenamensku alatku marke *Lederman* da pričvrsti šrafove u ostavi.

Po njenom mišljenju, olabavljeni šrafovi predstavljali su otvorena vrata za katastrofu, bilo da se radilo o ljudima ili stvarima.

Primitila je nekoliko još neraspakovanih žičanih korpi na izvlačenje. Verovatno za krompir i crni luk. Čučnuvši na pod, pročitala je uputstvo u kome je proizvođač obećavao laku instalaciju. U glavi je pribeležila podsetnik da pošalje mejl Mejsi i da je pita želi li da joj namesti te korpe.

Bio bi to brz i prijatan kućni projekat.

Nasula je drugu čašu vina i spremila kasnu večeru sačinjenu od voća, sira i krepera. Smeštena na trpezarijskom podu, prekrštenih nogu, s Tomasom na krilu, prionula je na hranu, usput proveravajući mejlove i odgovarajući na poruke, a potom je pogledala svoj blog i napravila belešku za sledeće ažuriranje.

„Vreme je za krevet, Tomase!“

Maćak široko zevnu kad je dohvatila daljinac da isključi muziku. Ona ga podiže u naručje i odnese na počinak planirajući da posle sredi sudove i opusti se u miru i tišini prve noći u novom ambijentu.

Nakon što se presvukla u pamučne pantalone i majicu, i proverila sigurnosne uređaje, dohvati dvogled da ponovo ošacuje komšiluk.

Činilo se da je Plavuša na kraju ipak izašla, ostavivši prigušeno svetlo u dnevnoj sobi. Ona dva para takođe su nestala s vidika. Možda su otišli na večeru, ili u pozorište, prođe joj kroz glavu.

Onaj mališan je do sada sigurno zaspao sa štenetom sklupčanim pored sebe. Videla je odsjaj televizora i zamislila kako se njegovi roditelji opuštaju pre spavanja.

Kroz sledeći prozor spazila je zahuktalu zabavu. Mnoštvo ljudi – fino skockanih, u otmenoj odeći – vrzmalo se po stanu držeći čaše s pićem i tanjiriće sa zakuskom.

Neko vreme ih je posmatrala zamišljajući razgovore koji su se tamo vodili, uključujući i šaputavo domundavanje između brinete u kratkoj crvenoj haljini i preplanulog Apolona u sedefastosivom odelu. U Lajlinoj mašti, to dvoje su očigledno uživali u vreloj vanbračnoj vezi ispred nosa njegove napućene supruge i njenog naivnog muža.

Nakratko je skrenula pogled, spustila dvogled, a onda se usredsredila na sledeći prozor.

Ne, onaj opakog zgodni frajer sa... sa dvanaestog sprata nije bio baš potpuno go. Nosio je tange dok je impresivno njihao kukovima, zavodljivo se spuštajući i podižući.

Već se pošteno oznojio, primetila je, ali je uporno ponavljao pokrete i dodavao nove finese.

Tip je očigledno bio glumac/plesač koji je tezgario kao striptizer dok ne dobije šansu za veliki proboj na Brodveju.

Uživala je u prizoru. Iz dubine duše.

Još pola sata zabavljala se kibicujući dešavanja u komšiluku, a onda se uvukla u postelju – gde joj se Tomas, kao što je i bila upozorena, momentalno pridružio. Uključila je TV da joj pravi društvo, našla reprizu *Mornaričkih istražitelja*, koju je već znala napamet, tako dobro da je mogla od reči do reči da izrecituje svaki dijalog pre samih likova. Utešena tom spoznajom, uzela je ajped, pronašla triler koji je počela da gleda dok se vraćala avionom iz Rima, i ušuškala se ispod prekrivača.

Kutija za snove

Naredne nedelje razvila je svojevrsnu rutinu. Tomas ju je svakog jutra budio tačno u sedam, preciznije od bilo kog budilnika, bukvalno je preklinjući da mu servira doručak.

Nahrnila bi mačka, spremila kafu, zalila biljke u stanu i na terasi i prionula na doručak, usput špijunirajući nove komšije.

Plavuša i frajer s kojim je živela – očigledno ljubavnik, jer nisu širili bračne vibracije – stalno su se svađali. Plavuša je imala običaj da ga gađa svime što joj padne pod ruku. Gospodin Neodoljivi, čija je pojava predstavljala melem za oči, imao je dobre reflekse i džepove pune šarma. Njihove svađe, na gotovo svakodnevnom nivou, uvek su se završavale zavodjenjem i izlivima divlje strasti.

Koliko je mogla da proceni, odgovarali su jedno drugom. Bar zasad. Nisu joj delovali kao par koji bi mogao da opstane na duže staze jer ga je ona neprestano gađala posuđem i garderobom, dok je on vešto izbegavao projekte, saginjući glavu i zasipajući je šarmantnim osmesima.

Oboje su bili samo glumci, razmišljala je. Vreli i opako privlačni pozeri. Iznenadilo bi je da sazna da on nema još nekog sa strane.

Onaj mališa nastavio je ljubavnu vezu sa štenetom dok su njegovi roditelji i dadilja strpljivo čistili posledice sitnih incidenata. Mama i tata su skoro svakog jutra zajedno napuštali kuću, u odeći koja je ukazivala na to da su radili na visokim i dobro plaćenim položajima.

Gospodin i Gospođa Martini, kako je nazvala onaj drugi par, retko su koristili svoju malu terasu. Ona je izvesno bila jedna od onih žena koje nikada ne ručavaju kod kuće, jer je svakog dana napuštala stan u pozne jutarnje sate i vraćala se kasno po podne, obično s punim kesama.

Fenseri su retko provodili večer kod kuće, očigledno uživajući u grozničavom životnom tempu.

A Gospodin Telo redovno je mešao kukovima, na njeno nimalo smerno zadovoljstvo.

Svakog jutra čašćavala se posmatranjem dešavanja u komšiluku i konstruisanjem priča o glavnim junacima. Potom bi prionula na posao sve do popodnevni sati, kad bi napravila pauzu da zabavi mačka, a onda bi se obukla i izašla da kupi nešto za večeru i procunja po novom kraju.

Klijentima je slala fotografije srećnog Tomasa, brala paradajz, sortirala poštu, osmišljavala opaku borbu vukodlaka, ažurirala svoj blog. I instalirala dve žičane korpe u ostavi.

Prvog dana druge nedelje kupila je flašu odličnog barola, dopunila asortiman fensi sireva i dodala mini-kapkejkove iz fantastične pekare u komšiluku.

Nešto posle sedam uveče, raspoložena za zabavu, otvorila je vrata da dočeka svoju najbolju prijateljicu.

„Tu si, dakle.“ Mada je u jednoj ruci držala flašu s vinom, a u drugoj mirisni buket zvezdastih ljiljana, Džuli je stegnu u srdačan zagrljaj.

Visoka metar i osamdeset, s bujnim oblinama i raskošnom crvenom grivom, Džuli Brajant predstavljala je suštu suprotnost Lajlinoj prosečnoj visini, tanušnoj građi i ravnoj smeđoj kosi.

„Nabacila si finu boju u Rimu. Gospode, ja bih mogla da se udavim u losionu s faktorom 500 i da opet pod italijanskim suncem izgorim kao ja-stog. Odlično izgledaš.“

„Ko ne bi posle dve nedelje u Rimu? Uz onu božanstvenu hranu? Rekla sam da ću ja kupiti vino“, dodala je kad joj je Džuli čušnula flašu u šake.

„Bolje dve flaše nego jedna. Dobro došla kući.“

„Hvala.“ Lajla prihvati cveće.

„Čoveče, kakva gajba! Ogromna i s ubitačnim pogledom. Čime se ti ljudi bave?“

„Za početak, oboje potiču iz imućnih porodica.“

„Oh, zašto ja nisam te sreće?“

„Hajdemo prvo do kuhinje da stavim cveće u vazuu, a onda ću ti pokazati stan. On se bavi finansijama, mada ne kapiram čime tačno. Obožava svoj posao, i više voli tenis nego golf. Ona uređuje enterijere, a sudeći po ovom stanu, dobra je u tom poslu. Razmišlja da počne profesionalno da se bavi time, ali planiraju da zasnuju porodicu pa nije sigurna da li je sad pravi čas da pokreće vlastiti biznis.“

„To su ti novi klijenti, zar ne? I već si uspela da izvučeš tako lične detalje?“

„Šta da radim kad imam lice koje govori *slobodno mi ispričajte sve*. Upoznaj se sa Tomasom.“

Džuli čučnu da se pozdravi s mačkom. „Tako je sladak.“

„Da, i veoma umiljat.“ Lajla je razneženo posmatrala kako se Džuli upoznaje s Tomasom. „Čuvanje kućnih ljubimaca obično ne predstavlja olakšavajuću okolnost, ali Tomas je nešto posebno.“

Uzela je mehaničkog miša iz Tomasove korpe i Džuli se veselo zakikota kad je mačak skočio na igračku.

„Pogledaj ga! Pravi mangup!“ Džuli se uspravi i nasloni leđa na sivi kuhinjski pult dok je Lajla stavljala ljiljane u providnu staklenu vazuu.

„Kako je bilo u Rimu? Fabulozno, jelda?“

„Da znaš da jeste.“

„Jesi li uživala u divljem seksu s nekim opako zgodnim Italijanom?“

Kutija za snove

„Nažalost, nisam, ali mislim da je jedan od pijačnih prodavaca odlepio na mene. Zavodnik od osamdeset i kusur godina. Zvao me je *una bella donna* i davao mi najlepše breskve.“

„Nije baš kao seks, ali ni to nije za bacanje. Ne mogu da verujem da nismo stigle čak ni da se vidimo.“

„Mnogo mi znači što sam prespavala kod tebe između dve tezge.“

„Znaš da uvek možeš da računáš na to. Samo mi je ųao što nisam bila tu da te dočekam.“

„Kako je bilo na venčanju?“

„Bolje da popijem čašu vina pre nego što pređem na priču o rođaki Meli, venčanju iz pakla i džumbusu koji me je naveo da se zvanično odreknem zvanja deveruše.“

„Hvala ti za urnebesne poruke. Naročito mi se dopalo kad si napisala: *Pomahnitala nevesta tvrdi da ruųine latice imaju pogrešnu nijansu ruųičaste boje. Histerija na pomolu. Neko će definitivno morati da stane na put Gaduri u Belom, za dobrobit celokupnog ųenskog roda.*“

„Skoro da je došlo do toga. Oh, neeee! Jecanje, drhtanje, bacanje u nesvest. Latice su ruųičastoruųičaste! A treba da budu rozeruųičaste! Dųuli! Sredi to, Dųuli! Umalo nisam nju sredila.“

„Da li je stvarno naručila kamion s pola tone latica?“

„Otprilike.“

„Trebalo je da ih sručite pravo na nju. Mlada se ugušila u ruųinim laticama. Ličilo bi na tragičan incident s primesom ironije.“

„Zaboga, kako mi to nije palo na pamet? Stvarno si mi nedostajala. Mnogo je bolje kad radiš u Njujorku, tad mogu da te posetim, da se malo druųimo.“

Lajla se zagleda u nju otvarajući vino. „Znaš, nekom prilikom bi mogla da pođeš sa mnom kad dobijem posao na nekom fabuloznom mestu.“

„Znam, stalno mi to govoriš“, odgovori Dųuli vrzmajući se po sobi. „Samo se plašim da bih se osećala nekako uvrnuto što boravim... Oh, boųe! Pogledaj ovaj porcelan! To je sigurno antikvitet. Boųanstveno, zar ne?“

„To je nasledila od prababe. Ako se ne osećaš uvrnuto kad svratiš kod mene na partiju večernjeg ćaskanja, ne bi se osećala uvrnuto ni da boraviš ovde. Ionako često odsedaš po hotelima.“

„Ali ljudi tamo ne ųive.“

„Ko to kaųe? Eloiza i njena dadilja ųive u hotelu.“

Dųuli je ćupnu za rep. „Eloiza i njena dadilja su izmišljeni likovi.“

„Izmišljeni likovi su takođe ljudi. Da nije tako, zar bismo marili šta se s njima dešava? Daj da ovo prenesemo na terasu. Čekaj samo da vidiš Mejsin vrt. Njena porodica potiče iz Francuske. Tamo su razvili biznis s vinogradima.“

Lajla podiže poslužavnik u maniru iskusne konobarice, što je nekad i bila. „Njih dvoje su se upoznali pre pet godina, kad je ona bila u poseti kod babe i dede, baš kao sada, a on je bio na odmoru pa je svratio do njihove vinarije. Ljubav na prvi pogled, oboje tako tvrde.“

„Tako je najbolje. Kad je na prvi pogled.“

„Rekla bih da se to dešava samo u romanima, ali malopre sam sama sebi skočila u usta kad sam rekla da se izmišljeno ne razlikuje od stvarnog.“ Krenula je ka terasi. „Ispostavilo se da oboje žive u Njujorku. On ju je pozvao da izađu, ona je pristala. Osamnaest meseci kasnije razmenili su bračne zavete.“

„Kao u bajci.“

„Što je takođe izmišljotina, mada obožavam bajke. Deluju stvarno srećno zajedno. Kao što ćeš videti, ona ima ozbiljan talenat za baštovanstvo.“

Džuli potapša dvogled dok su prolazile kroz vrata. „I dalje špijuniraš ljude?“

Lajla napući široke i pune usne. „Ne špijuniram. Samo ih posmatram. Ako ne želiš da te neko gleda, treba samo da navučеш zavese ili spustiš roletne.“

„Aha. Vau!“ Spustivši šake na bokove, Džuli prelete pogledom preko terase. „U pravu si. Stvarno ima dara za baštovanstvo.“

Živopisne biljke bujale su u jednostavnim saksijama od terakote, pretvarajući urbanu terasu u kreativnu oazu. „Uzgaja i paradajz?“

„Da samo vidiš kako je ukusan! A tek ovo aromatično bilje! Sve je sama odgajila, iz semena.“

„To je moguće?“

„Za Mejsi jeste. Rekli su da se slobodno poslužim pa svakog dana ponešto štrpnem. Sinoć sam za večeru spremila božanstvenu salatu i pojela je ovde, uz čašu vina, posmatrajući predstavu iz komšiluka.“

„Ti stvarno vodiš uvrnut život. Kakav je komšiluk?“

Lajla nasu vino i pruži ruku ka dvogledu, za svaki slučaj.

„Na desetom spratu žive mladi roditelji koji su svom sinčiću nedavno kupili štene. Oboje su beskrajno slatki, i klinac i štene. Toliko se vole da ih je milina posmatrati. Na četrnaestom spratu živi seksi plavuša s opakim zgodnim frajerom. Oboje bi komotno mogli da budu manekeni. On je neuhvatljiv, stalno dolazi i odlazi. Svakog dana se upuštaju u žučne rasprave, sa sve tanjirima koji fijuču kroz vazduh, a potom sledi divlji seks.“

„Posmatraš ih dok se seksaju? Lajla, daj mi taj dvogled!“

Kutija za snove

„Ma, ne!“ Lajla prasnu u smeh odmahujući glavom. „Ne gledam dok to rade, ali vidim šta se dešava. Prvo pričaju, onda razgovor preraste u svađu, počnu da marširaju po stanu, ona ljutito mlatara rukama i lansira projekte, sve dok se na kraju ne pohvataju, i onda počnu da se svlače. U spavaćoj ili dnevnoj sobi, gde god se zateknu. Njihov stan nema ovakvu terasu već samo mali balkon pored spavaće sobe. Kad najzad uđu, oboje su skoro goli.“

„Kad smo već kod toga, tu je i tip s dvanaestog. Čekaj, možda je kod kuće.“

Zgrabila je dvogled da proveri situaciju. „O, da. Samo napred, dušo. Pogledaj ovo. Dvanaesti sprat, treći prozor sleva.“

Zaintrigirana Lajlinom pričom, Džuli prihvati dvogled i usmeri ga ka naznačenom prozoru. „Čoveče! Mmmmmmm. Kako se samo kreće! Šta kažeš na to da ga pozovemo, da se malo zabavimo?“

„Sumnjam da smo njegov tip.“

„Kad saberemo tvoje i moje kvalitete, nema tog muškarca koji bi nam odoleo.“

„On je gej, Džuli.“

„To ne može da se ustanovi sa ove daljine!“ Džuli spusti dvogled namrštenog čela pa ga ponovo podiže ka licu. „Tvoj gejdar ne može da preskoči zgradu. Nisi Supermen.“

„Nosi tange, to govori dovoljno.“

„To mu omogućava bolju pokretljivost.“

„Tange“, ponovi Lajla.

„Da li svake noći đuska?“

„Uglavnom. Mislim da pokušava da se probije kao glumac, a dok se to ne desi, odrađuje tezgje u nekom striptiz klubu.“

„Ima fantastično telo. I Dejvid je imao fantastično telo.“

„Imao?“

Džuli spusti dvogled i napravi pokret kao da lomi grančicu.

„Kada?“

„Odmah posle urnebesne nedelje u Hemptonsu i venčanja iz pakla. To je pre ili kasnije moralo da se desi, ali nisam htela to da obavim na venčanju koje je već bilo dovoljno loše.“

„Žao mi je, dušo.“

„Hvala, ali tebi se Dejvid ionako nije sviđao.“

„Ali nikada nisam rekla da mi se ne sviđa.“

„Svejedno. Doduše, bio je prijatan za oko, ali počeo je previše da me davi, kao pijavica. Gde ideš, koliko ćeš se zadržati, bla-bla-bla. Gnjavio me je preko

mobilnog i ostavljao poruke na sekretarici. Ako bih morala duže da ostanem na poslu, ili rešila da se nađem s tobom, ili da izađem s društvom, odmah bi počeo da se duri. Gospode, ponašao se kao ljubomorna supruga – u najgorem mogućem smislu. Naravno, neću da vređam udate žene jer sam i sama bila udata. Ali bili smo u vezi samo nekoliko meseci, a on je već počeo da navaljuje da se doseli kod mene. Ne treba mi frajer koji odmah hoće da živi sa mnom.“

„Misliš, pogrešan frajer koji hoće da živi s tobom“, ispravi je Lajla.

„Ni pogrešan ni pravi. Još je prerano za to posle onoga sa Maksimom.“

„Od tada je prošlo pet godina.“

Džuli zavrte glavom, potapšavši je po šaci. „Svejedno. Još sam besna na tog nevernog skota. Hoću samo da se zabavljam, bez obaveza. Mrzim raskide“, dodala je. „Oni te teraju da se osećaš bedno zato što te je neko šutnuo, ili zato što si ti nekog šutnula.“

„Koliko se sećam, ja nikad nikog nisam šutnula, ali držim te za reč.“

„To je zato što ih navedeš da pomisle da su sami tako odlučili. Osim toga, nikada ne dopuštaš da postane toliko ozbiljno da bi uopšte moglo da se kaže da si nekog šutnula.“

Lajla se pomirljivo osmehnu. „U redu, još nije prošlo dovoljno vremena“, reče nateravši Džuli da prasne u smeh. „Šta kažeš da naručimo večeru? U blizini se nalazi grčki restoran koji su mi moji klijenti zdušno preporučili. Još ga nisam isprobala.“

„Može ako imaju baklave za desert.“

„Već sam kupila kapkejkove.“

„Još bolje. Uzeću sve u paketu. Luksuzan smeštaj, dobro vino, grčka hrana, moja najbolja drugarica. I opako zgodan... oh, i znojav...“, dodade ponovo zgrabivši dvogled. „Zgodni znojavi plesač neutvrđene seksualne orijentacije.“

„Gej“, kategorično ponovi Lajla, krenuvši po letak za kućnu dostavu hrane.

Popile su skoro sve vino i pojele sve ćevape od jagnječeg mesa, a onda su, negde oko ponoći, prešle na kapkejkove. Možda nije odabrala najsrećniju kombinaciju, pomisli Lajla, osetivši kako joj se želudac buni, ali njenoj prijateljici upravo je to bilo potrebno, ne bi li prebolela raskid koji ju je pogodio više nego što je želela da prizna.

Ne zbog tog tipa, razmišljala je dok je obilazila kuću da proveri sigurnosne uređaje, već zbog samog čina, i pitanja koja su nakon toga opsedala ženska srca i umove.